

Nr 67.

Av herr **Lindblad, Ernst**, om tillägg till 14 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Då omläggning av backiga och anläggning av nya allmänna vägar i våra dagar tagit synnerligt god fart och statsmakterna genom ökade anslag söka på allt sätt befordra saken, så synes det tillbörligt att efterse, om väglagens bestämmelser för närvarande fullt motsvara behovet även för sådana nyanlagda vägar. § 14 stadgar, att då väg omlagts, skall den, intill dess ny vägdelning övergår distriktet, underhållas av de fastigheter, som underhållit den gamla, samt att vägen skall på dem indelas härför. § 45 anger, huru denna delning bör försiggå. Då det emellertid visar sig, att vår nuvarande lantmäterikår ej hinner med att verkställa sådan delning ens samma år den begäres och procedurens långsamhet synes vilja ökas i stället för att minskas, så kan det hända, att verkliga svårigheter uppstå att få en dylik nyanlagd väg i vederbörlig ordning underhållen, sedan den väl blivit av väg- och vattenbyggnadsstyrelsens inspektör godkänd. Såsom vägstyrelseordförande har jag nyligen haft erfarenhet om en dylik vägomläggning på c:a 9 kilometer, där vägstyrelsen för vägens grusning ej kunnat erhålla mer än 5 kördagsverken till höjda pris av de till vägunderhållet pliktige, utan i stället nödgats att till dubbelt så höga pris vända sig till andra, som också i verkligheten haft vida svårare att verkställa grusningen. Då denna därigenom fördröjdes och en del körningar måst företagas under själva vintern, varvid spridning av gruset först kan äga rum i vår under själva vårlossningen, så måste en dylik nyanlagd väg taga verklig skada.

Uppenbarligen är enda botemedlet härvidlag — och för att kunna stanna vid skäliga kostnader — att kunna *tvinga* de gamla väghållarne att utföra arbetet, åtminstone så långt, som deras åliggande var å gamla

vägen. Härvid bör motsvarande arbete rättvisligen betalas med de priser, som vid gällande vägdelnings införande bestämdes för då beräknade dagsverken och körslor. — Det kan ej gärna anses tillbörligt, då sådan väganläggning sker i det allmännas intresse, att detta skall bli lidande på någras tredska och ovilja att fullgöra ett på häradets inbyggare allmänt uppdelat onus.

Med analogi från stadgandet om vinterväghållningen tillåter jag mig därför hemställa,

att Riksdagen behagade för sin del besluta, att till 14 § i väglagen följande tillägg göres:

Intill dess sådan indelning verkställts, må Konungens befallningshavande på framställning av vägstyrelsen jämka och stadfästa ersättningsbeloppen utöver kostnaden för det arbete, som vid vägdelning ålagts dessa väghållare.

Stockholm den 23 januari 1914.

Ernst Lindblad.
